

Врятуйте Бетмена

Автор:

Андрій Кокотюха

Врятуйте Бетмена

Андрій Анатолійович Кокотюха

TeenBookTo

Андрій Кокотюха (нар. 1970 р. у м. Ніжин на Чернігівщині) – сучасний український письменник, сценарист, журналіст. Автор понад 75 художніх, документальних та науково-популярних книжок. Кілька років поспіль входить до топ-10 авторів, чиї твори є лідерами продажів в Україні, за що відзначений як «Золотий письменник» (2012).

А ще Андрій Кокотюха пише чудові дитячі книжки.

До видання увійшли дві повісті про пригоди Максима Білана та Дениса Черненка – «Врятуйте Бетмена» та «Фальшиве кіно».

У школі вирішили влаштувати костюмований бал з конкурсом супергероїв. Здавалося б, нічого небезпечного. Однак на тих, хто записався на конкурс, розпочинається справжнє полювання із залякуванням і насильством. Усе серйозно, як ніколи. І тим, хто спробує захистити інших, теж дістанеться.

Тож Максиму та його друзям доведеться-таки поламати голову, аби вирахувати підступного злочинця і врятувати справжнього Бетмена.

Повість «Фальшиве кіно» нагадає підліткам про те, наскільки небезпечним є дорослий світ і як уникнути небезпеки, яку готує майданчик, де знімають кіно, – хоча знятися в кіно мріє кожен.

Тож пориньте у небезпечні та веселі пригоди разом із шаленою парочкою юних сищиків та їхніх друзів!

Андрей Кокотюха

Врятуйте Бетмена

© А. А. Кокотюха, 2014

© М. С. Мендор, художнє оформлення, 2019

© В. С. Печеник, ілюстрації, 2020

© Видавництво «Фоліо», марка серії, 2017

Подвійний капкан

1. Оголошується Супербал

- Спочатку він був проти! Але я з ним поговорила - і він дозволив!

В словах Каті Котовської звучала неприхована перемога. Проте ані Максим Білан, ані Денис Черненко її райдужних настроїв не розділяли.

Хоча Максим усе ж таки міг бодай морально підтримати дівчину, яка була йому не байдужа. Проте коли йшлося про її вітчима, тобто - нерідного батька, який до всього ще був директором їхньої школи Анатолієм Федоровичем Громовцем на прізвисько Плазун, він, як і його друг Денис, були невблаганні.

Хлопці не любили його. І вони мали на це повне право, особливо - Денис. Цього літа вони познайомилися з новим директором за кримінальних обставин.

Громовець, виявляється, кохався на екзотичних тваринах, заборонених для ввезення в Україну. Тому він не знайшов нічого кращого, як замовити крадіжку кількох таких тварин із тераріуму для поповнення своєї жахливої колекції. А коли хлопці волею випадку викрили його, шкільний директор зачинив Дениса з виховною метою у сараї, який кишів гадами.

Черненко не боягуз. Він міг не лише постояти за себе, а й при нагоді кинутися з кулаками на ворога, старшого та сильнішого за себе. Та й просидів хлопець у полоні не так уже й довго, поки Максим проявляв чудеса винахідливості, визволяючи його. Однак після цієї пригоди вони обое зненавиділи Плазуна лютою ненавистю. І з осені між хлопцями і директором їхньої школи почалася затяжна війна.

Катя Котовська цього всього не знала. Сталося так, що довгий час вона з мамою жила в Одесі, де мамі запропонували непогану роботу, і не так часто бачила свого вітчима. Та й знала вона його лише з гарного боку. На це Максим якось зауважив: не було часу побачити в людині плазуна. Між іншим, з Максимом Катя познайомилася восени в Одесі, саме тоді, коли разом із мамою поверталася до Києва. Контракт у мами закінчився, та й вітчим багато разів казав, що скупив, і родина мусить жити разом.

Яке було здивування Каті, коли вона дізналася, що вітчим та її нові друзі, один з яких, Максим, навіть урятував її у скрутну хвилину, виявилися заклятими ворогами! І можна собі уявити, як вона була розгублена. Адже так чи інакше, їй доводилося тепер робити вибір.

Правда, до честі нових друзів Максима, Дениса та Оксани, нової Катині однокласниці, вони не ототожнювали Катю з її названим батьком і не вимагали робити такий непростий вибір. Та й Анатолій Федорович, попри всю свою капосну вдачу, теж виявився не таким уже батьком-тираном. Звісно, іноді Катя чула його бурчання стосовно того, що вона вибрала собі не ту компанію. Проте це справді було не так часто. І, швидше за все, Плазун бурчав для самозаспокоєння: він же не міг просто так, нічого не кажучи, дозволити доньці товаришувати з тими, з ким перебував у стані затяжної холодної війни.

Але Катя теж переглянула деякі свої погляди. І погодилася з Максимом: Анатолій Федорович Громовець справді виявився не зовсім таким, яким дівчина уявляла його собі, коли проводила з вітчимом кілька тижнів на рік. Переважно – відпустки, свята і частково – канікули. Не все в ньому дівчині подобалося.

Наприклад, коли він запропонував поїхати на квартиру, де він тримав свій невеличкий тераріум, Катя категорично відмовилася. Сказала, що боїться гадів навіть намальованих. Їй було дивно, як це людина може кохатися в жабах, ящірках, зміях та інших потворах. Або ось недавній випадок, із заборonoю маскараду на Геловін... До речі, під час маскараду, який усе ж таки відбувся, друзі, як завжди, вскочили в халепу, вибратися з якої їм допоміг, сам того не знаючи, Плазун. Це був чи не єдиний випадок, коли від ворога їм була реальна користь.

Та з цього всього Катя Котовська зробила, врешті-решт, несподіваний і корисний для себе висновок. Вважаючи себе одеситкою, тобто народженою в Одесі і просякнутою традиціями цього неповторного міста, дівчина десь за тиждень після пригоди на Геловін заявила Максимові: одесити – оптимісти, це у них у крові, а раз так, то в усьому треба бачити лише позитивні сторони. Вона згодна, що її вітчим Анатолій Федорович Громовець – людина з дивацтвами, не зовсім проста в спілкуванні. Але кожна людина має право на свої дивацтва, і не кожен мусить бути в спілкуванні простим, як двері.

Бо, на відміну від друзів, Катя знає свого названого батька і з хорошого боку. А значить, його темна половина проявляється за якихось обставин, що не завжди залежать від нього. Треба тільки знайти спосіб, щоб ці темні сторони якомога рідше проявлялися.

Максимові Білану такий підхід сподобався. Він навіть поділився цими висновками з татом, і Білан-старший, який теж недолюблював Плазуна, погодився: навіть закінчений негідник мусить мати за душею щось світле. Раз Катя знає шкідливого директора з хорошого боку, значить, не все добре він ще втратив. Отже, не зовсім безнадійний як людина. На тому й погодились.

І ось тепер Катя розповідала друзям про успіх своїх тривалих переговорів з вітчимом.

Компанія традиційно зібралася в Бабусиній хаті. Так Білан називав однокімнатну квартиру, яку заповіла йому бабуся і до якої він переїде, коли стане повнолітнім. Тут хлопець облаштував собі невеличкий приватний кабінет, де міг побути на самоті, почитати, поблукати в інтернеті чи пограти в шахи з віртуальними партнерами, яких по Україні мав близько десятка, а не так давно з ним почали грати англієць і американець. Та після того як знайомство з Денисом Черненком

мимоволі втягнуло Максима у вир несподіваних пригод, Бабусина хата стала для них штаб-квартирою, де розроблялися різні стратегічні плани дій і приймалися важливі рішення.

Цього разу, за місяць до новорічних канікул, компанія зібралася в «штабі» саме з ініціативи Катерини. Ідея, яку дівчина виклала, нікому не сподобалася. Та Катю це якось мало хвилювало. Головне – директор школи, він же – її вітчим, таки дозволив організувати під Новий рік свято під назвою «Бал супергероїв». Або для простоти – Супербал.

Задумка дуже проста. Всі бажаючі готують собі на новорічну шкільну ялинку костюм, який повинен зображати будь-якого супергероя з фільму, плюс – мультика чи комікса. Обравши героя, учасник придумує йому відповідний костюм і номер на свій смак. Цим номером кожен супергерой повинен скласти своєрідний екзамен, а той, хто зображує супергероя, – відповідно захистити цим номером свого персонажа. Оцінювати героїв буде журі, і три переможці отримають суперпризи.

– Ось тут я ще не придумала, – призналася Катя. – Але тато... ну, наш... словом, він обіцяв взяти це на себе, раз уже дав добро.

– І все одно спочатку він був проти, – буркнув Денис.

У присутності Каті було вирішено не називати її вітчима Плазуном, але й не звати на ім'я та по батькові.

– Знаєш чому? – запально запитала Катя.

– І знати не хочу, – знову буркнув Черненко. – Вредний тому що...

– Дуже просте пояснення! Каже, недавно всі хотіли зображати монстрів і потвор, тепер всі будуть перевдягатися у Людину-павука! Розумієш, він просто це ще не дуже сприймає... Для більшості наших батьків маскаррад – це начепити бороду з вати, вуса з вовни, вдягнути півмаску, причепити картонного носа або на крайняк перевдягтися в зайчика! А тут – монстри і герої з коміксів! Що тут незрозумілого? Я ж умовила його, він пішов назустріч!

Максим витримав багатозначну паузу, після чого промовив:

– Катя права, народ. Більшість наших батьків не сприймають нормально те, що замість Вінні-Пуха чи Карлсона дівчата почала тягнутися до Людини-павука або Черепашок-ніндзя. Та правий і він: ті, хто зголоситься на цей Супербал, перевдягнуться в ту ж таки Людину-павука, і на цьому все скінчиться. Фантазії в народу, мені здається, нуль. Я навіть не уявляю, в кого можуть перевдягнутися дівчата.

– У Лару Крофт, – озвалася Оксана, яка дотепер більше відмовчувалася. – Це така супержінка, як Індіана Джонс. Вона шукає різні старовинні реліквії та постійно перемагає при цьому конкурентів і просто монстрів.

– Коротше, нехай проявляють фантазію! – очі в Каті Котовської і далі радісно сяяли. – Навіть якщо ви всі праві, і прийде десять Людей-павуків, вони будуть змагатися між собою за звання кращої Людини-павука в нашій школі! Ось ти, Максиме, ким будеш?

Білан і Черненко презирнулися. Обое, не змовляючись, знизали плечима. А тоді Максим відповів:

– А хто тобі сказав, що я взагалі братиму в цьому участь? Я не супергерой і не захоплююсь ними. Мені все це нецікаво. Ні, мене там не буде.

– І мене, – вставив Денис. – Цього ще бракувало – в павука перевдягатися! Та я на турніку підтягнуся більше і швидше за будь-якого твого супергероя!

Посмішка сповзла з Катиного обличчя. Згасло сяйво в очах.

2. Катя образилася

Наступного дня, коли Денис, як завжди, зустрічав Оксану біля її під'їзду, щоб провести до школи, дівчина сказала:

– Ти знаєш, що Катька на вас образилася?

- О! - Черненко щиро здивувався. - А це ще чого?

- Бо вона думала, що ви, найближчі друзі, першими підтримаєте її ідею Супербалу і першими запишетесь в список героїв.

- Ага, - реготнув Денис. - Білан - Людина-павук, я - Людина-павук два, а ти - Людина-павук три. Точніше, павучиха.

- Не смішно, - Оксана холодно глянула на хлопця.

- Не смішно, це правда, - кивнув Черненко. - Навіть невесело. Якби можна було повеселитися від душі, я б першим записався. А так, подумай сама - ну невже ми з Біланом схожі на дебілів, які фанатіють від різних там суперменів?

- Мало ми з тобою ходили в кіно про супергероїв? Хто мене на «Темного лицаря» тягав?

Оксана мала на увазі фільм про нові пригоди Бетмена, на який Денис повів її влітку.

- Хочеш сказати, тобі не сподобалося?

- Нічого я не хочу сказати. Крім того, що ви обое повелися, як двое зануд. Ти, до речі, цілком міг би показати який-небудь силовий номер, спортсмен як-не-як. А Максимові я взагалі дивуюся: він, насправді, зобов'язаний підтримувати свою дівчину в усіх її починаннях!

Якийсь час вони йшли мовчки.

- Слухай, - сказав нарешті Денис. - Так Катька ж учора наче нічого не тойво, посиділа ще, попрощалася і пішла собі...

- «Не тойво!» - передражнила його Оксана. - Прийшла додому і подзвонила мені невдовзі. Сказала, що дуже ображена і просила передати: говорити з вами не хоче.

- Назавжди? – поцікавився Денис.

- Що – назавжди? – не зрозуміла Оксана.

- Ну, назавжди розмовляти перестане? Зовсім ніколи навіть «здоров» нам не скаже?

Схоже, ані Оксана, ані Катя, приймаючи таке тверде рішення, навіть не задумувалися над подібними питаннями.

- Не знаю, – дівчина знизала плечима.

- Між іншим, ти ось все «ви, з вами»... А чому не «ми»? Про себе чого не говориш? Чи на тебе гнів Каті не поширюється?

Оксана відповіла не відразу.

- По-перше, – мовила вона нарешті, – ми з Катериною подруги, в одному класі вчимося, навіть за однією партою тепер сидимо. Було б нерозумно з її боку не розмовляти зі мною. По-друге, стосунки між дівчатами в певних моментах інакші, ніж між дівчатами і хлопцями. Тобто те, що подруги можуть пробачити одна одній, хлопцям не завжди пробачають. Нарешті, по-третє, я все ж таки не кинула її так, як ви обое. Я братиму участь у Супербалі.

Від несподіванки Денис аж зупинився. Причому став просто посеред калюжі, яку секундою раніше збирався переступити.

- Отак... Цікаво, ким же ти будеш? Якого героя хочеш зображати? Ту, як її... Лару свою, Крофт?

- Ксену, – коротко відповіла Оксана. – Чого став, пішли.

- Кого? – не зрозумів Черненко.

- Вона – Ксена, я – Оксана. Все просто, – пояснила дівчина.

- Та хто - вона, блін? - Денис роздратовано тупнув ногою по калюжі, бризнувши брудом на всі боки, Оксана ледь встигла відійти, щоб друг не обляпав її.

- Є така Ксена, жінка-воїн. Серіал по телевізору не бачив?

- Не дивлюся я такого, - відмахнувся Черненко, який справді вмикав телевізор лише в тих випадках, коли йшов футбол, і то - не завжди.

На всю велику родину в Черненків був лише один телевізор, до якого через молодших братика та сестричку йому не завжди вдавалося пробитися. Особливо останнім часом, коли якісь родичі віддали Черненкам старий касетний відеомагнітофон і купу касет з мультиками та дитячими фільмами. Через те Денис дуже приблизно уявляв собі телевізійну програму, краще знаючи розклад нових бойовиків чи страшилок у найближчому кінотеатрі.

- Це - така жінка, ватажок амазонок[1 - Амазонки - в міфології давніх греків - плем'я войовничих жінок. Племена амазонок жили зокрема і на узбережжі Чорного моря, що дає підстави сьогодні визначати їх як давніх предків українок. У сучасній масовій культурі образ жінки-воїна дещо спрощений і часто наділений надприродними здібностями.], яка володіє холодною зброєю та прийомами рукопашного бою краще за своїх ворогів-чоловіків, - вирішивши, що цього коментаря досить, Оксана закрила тему. - Я записалася в список учасників першою і буду виконувати танок бою, який вже вигадала сама, - і не стрималася, додала: - Нехай вам буде соромно, хлопці!

- Може, і ти з нами перестанеш говорити? - ядуче поцікавився Денис.

- Може, ти вирішив посваритися? - в тон йому відповіла Оксана.

Зрозумівши, що так ця розмова справді може далеко зайти, Черненко відступив на крок, замовк, вийшов із калюжі, і далі до школи вони дійшли, спілкуючись на підкреслено відсторонені теми.

Зустрівши Максима, Денис зразу попередив його про образу Катерини. Той знизав плечима, хоча йому справді прикро було це почути. Адже він жодним чином не збирався образити її. Значить, не відчував за собою провини, а отже, не вважав за потрібне просити вибачення невідомо за що і миритися.

3. Дванадцять супергероїв

Виявляється, Катя Котовська марно часу не витратила.

В коридорі, на дошці оголошень, де зазвичай висіла мальована стінна газета, та на кожному поверсі вже були почеплені оголошення, набрані на комп'ютері й роздруковані на принтері. Текст об'яви закликав усіх охочих взяти участь у Балі супергероїв, який відбудеться двадцять п'ятого грудня в шкільному спортивному залі, де на той час уже стоятиме ялинка. Там же подавалися умови для учасників і, головне, зазначалося: на супергероїв, визнаних найкращими, чекають суперпризи – можливість знятися в справжньому кіно.

– Оце так! – Денис ткнув пальцем у речення, де говорилося про обіцяні зйомки. – Це ж хто і коли встиг так швидко домовитися? Взагалі це якась лажа, мені так здається, старий. Знятися в кіно...

– А ти хочеш? – байдуже запитав Максим.

Все, що пов'язано з кіно та іншою, як говорив його тато, несправжньою культурою, було Біланові до лампочки. Він сприймав світ і все, що відбувається в ньому, не через побачене, а через написане. Коли – в інтернеті, частіше – в книжках. А взагалі він дуже любив нормальне живе спілкування, причому більше слухав і обдумував почуте, ніж говорив сам.

– А то ти не хочеш! – стрепенувся Денис.

– Яюсь не горю бажанням. Особливо якщо для цього треба перевдягтися в дурнувятий маскарадний костюм і вдавати з себе найсильнішого, який поглядом пропалює стіни. Давай, вперед! Запишися оно до Катьки у списочок, вона почне з тобою балакати, заодно і розкаже, що це за кіно таке.

– Та ну тебе! – відмахнувся Черненко. – Мене оця тема, перевдягтися в яку-небудь суперкомаху, теж не дуже гріє. Та все одно цікаво, блін...

– Спробую твою цікавість частково задовольнити, – зітхнув Максим. – Для Каті її вітчим – все ж таки не Плазун. І, думаю, все ж таки донька, нехай і прийомна, навіть для цього прихильника повзучих гадів таки щось означає. Тому він погодився допомогти їй із Супербалом. З цим ти згоден?

– Ну... нехай так, – непевно протягнув Черненко.

– Далі: пам'ятаєш, мій тато, коли наводив про Плазуна довідки, обмовився, що в того є якісь впливові знайомі в різних крутих колах. Згадав чи ні?

– Було діло, – погодився Денис.

– Тут починаються лише мої здогади. Ти можеш припустити, що в директора нашої школи, яка не найгірша, між іншим, у районі і в цілому – в Києві, можуть бути виходи або прямо, або через когось на тих, хто сьогодні займається кіном?

– Від Плазуна всього можна чекати, – процідив крізь зуби Денис.

– Ну от. На твоє запитання я, здається, відповів, – підсумував Білан, і одночасно з цими його словами пролунав дзвінок, який кликав на урок.

«Нічого, – подумав Черненко, – час покаже, що то за кіно».

Протягом дня Катя таки справді жодного разу не підійшла до друзів. Навіть не привіталася з Денисом. Хоча, зустрівшись у коридорі з Максимом, не стрималася – таки кивнула головою. А хлопець, навпаки, виявився ще більш принциповим: на кивок не відповів, а розвернувся і пішов з гордо піднятою головою.

Тож від браку уваги Катя Котовська того дня не страждала.

Звичайно, старшокласники Супербалом не перейнялися. Важко собі уявити цибатого учня одинадцятого класу, який вистрибує в одязі мультяшного чи кіношного супергероя. Молодші класи не зовсім зрозуміли, що й до чого, хоча саме вони активно захоплювалися такими героями. Однак умови Катерина виставила жорсткі: бал – для всіх охочих, бо все одно в школі новорічне свято потрібне, а ось у конкурсі можуть брати участь тільки учні сьомих, восьмих та

дев'ятих класів.

Розповідаючи напередодні друзям, як це повинно виглядати, Катя пояснила: від молодших, дай їм волю, відбою не буде. А вони ще програвати не навчилися, надто багато цукерок для заохочувальних відзнак піде. Тоді як підлітки, зголосившись, робитимуть це без непотрібного фанатизму. Кожен із учасників мусить усвідомити, що все це – лише гра, але гра, до якої треба готуватися серйозно і, головне, треба вміти програвати.

Протягом дня Катю виловлювали на перервах потенційні супергерої, щоб записатися до списку. До обіду їх набралось одинадцять, і список, теж видрукуваний на комп'ютері великими літерами, вже наступного ранку красувався поруч із оголошенням. Відкривала «суперменський» перелік, звичайно ж, Оксана Дорошенко, яка постане перед глядачами в образі Ксени, принцеси-воїна. Крім неї, в списку було ще чотири дівчини, дві з яких виявили бажання зображати Лару Крофт, одна – Жінку-кішку[2 - Жінка-кішка – персонаж із американських коміксів, молода жінка, яка вночі перетворюється на чорну кішку і вершить справедливість. Часто Жінка-кішка діє заодно з Бетменом (Людиною-кажаном).], ще одна – принцесу Фіону[3 - Принцеса Фіона – зачарована дівчина-троль, персонаж серії мультфільмів про зеленого велетня Шрека.], яка, коли хто пам'ятає, могла за себе постояти і дати чосу щонайменше п'ятьом здорованям. Той факт, що дружина велетня Шрека має всі здібності суперменки, ніхто не оскаржував.

Хлопців у списку супергероїв значилося восьмеро. Як і передбачав Максим Білан і, очевидно, прогнозував директор школи, серед них трое виявили бажання постати в образі Людини-павука, один оголосив себе Шибайголовою[4 - Шибайголова – супергероєм з американських коміксів, якого називають ще Червоним дияволом через червоний костюм, який він одягає для подвигів. Вирізняється серед інших супергероїв тим, що втратив зір у підлітковому віці, але відсутність зору компенсують інші надзвичайно розвинені здібності. Через здатність відчувати навколо себе людей та предмети Шибайголову часом називають ще Людиною-радаром. Героєм у червоному «народився» 50 років тому і став популярним після того, як комікси на цей сюжет почав малювати відомий американський графік Френк Міллер.], один визвався бути Бетменом, один захотів перевдягнутися в Супермена, і, нарешті, хтось вирішив стати Зорро.

На диво, більше охочих не знайшлося. Оксана розказала Денисові, що Катю це більше ніж влаштовує. Вона взагалі думала, що товариству ідея Супербалу не

дуже сподобається, і по секрету сказала подрузі: вже сама не рада була, що почала цю справу. Бо тільки тепер уявила, скільки клопотів відразу ляже на її плечі.

– Знаєш, Катька вирішила підстрахуватися, – сказала Оксана. – Щоб не з'являлися новенькі, вона завтра напише оголошення, де попередить, що потрібна кількість учасників конкурсу вже набрана, і решта охочих зможе просто взяти участь у костюмованому балі, не змагаючись за суперпризи.

– Сама заварила – хай сама і їсть, – філософськи розсудив Черненко.

– Воно-то так, – зітхнула Оксана. – Тільки Катя реально лишилася з усім цим сама. Я не маю права допомагати, бо я учасниця, та ще й під номером один... Може...

Вона замовкла. Денис не був дурним і вже зрозумів, що зараз скаже Оксана.

– Ну?

– Може... раз все одно вам на участь у конкурсі начхати... хоч допоможете все організувати? Роботи там до біса...

– Дурної роботи! – наголосив Черненко, навіть підніс пальця вгору. – Білану я скажу, звичайно, тільки навряд чи він поступиться. Тепер уже принцип. Або нехай Катька закінчує гратися в мовчанку, сама підходить і просить, або далі мовчимо та злісно ігноруємо цей карнавал.

Таким свого друга Оксана Дорошенко ще ніколи не бачила.

– Принципи, значить? – вона звузила очі, в погляді майнуло презирство. – Такі ви принципові двоє? Ну, тоді і я на принцип піду! Все, я теж з вами не розмовляю! Можеш мене більше не зустрічати вранці!

Рвучко розвернувшись, Оксана швидко пішла геть, не минаючи калюж на тротуарі. Черненко хотів бігти за нею, та вчасно згадав про чоловічу гідність, поставив ноги на ширині плечей, засунув руки глибоко в кишені штанів і провів ображену подругу поглядом, по вінця наповненим байдужістю.

Пройшовши вперед метрів десять, Оксана раптом зупинилася, повернулася до Дениса, гукнула:

– Взагалі-то можеш приходити вранці, якщо сильно хочеш. Але йти будемо мовчки!

– Не дуже-то й треба! – відгукнувся Черненко, і тільки коли Оксана зникла за рогом найближчого будинку, зрозумів: уперше за багато місяців він справді серйозно посварився з дівчиною, яка йому подобалася і відповідала на його приязнь.

І через що? Через якихось людей-павуків! Тьху!

Сплюнувши під ноги, Денис Черненко гордо рушив додому.

Ані він, ані Максим Білан, який теж демонстрував приклад чоловічої гордості, не могли собі навіть уявити, що дуже скоро дівчата першими порушать свої ж правила і попросять про допомогу.

4. Бетмен у небезпеці

Через два дні ввечері у квартирі Біланів задзвонив телефон, і мама покликала Максима до слухавки.

Почувши на тому боці дроту голос Оксани, хлопець запитав, насилу приховуючи здивування:

– А хіба ми вже розмовляємо?

– З вами обома не балакає Катя. Я не говорю з Черненком. А що стосується тебе, то з тобою конкретно я не сварилася.

– Отже?

– Значить, розмовляємо, – судячи з голосу, Оксана дуже нервувала. – Слухай, давай зараз про це забудемо. Є одна серйозна проблема, і вирішити її можемо тільки ми.

– Ми – це хто?

– Наша команда. Ти, Денис і я. Тільки не кажи, що команди в нас нема, – швидко промовила Оксана, ніби прочитавши Максимові думки. – Згадай Шешори, згадай той львівський Клуб боягузів, та й Плазун підкидав проблем не тільки комусь із нас конкретно, а всій нашій команді. Коротше, треба зустрітися і поговорити.

Тон Оксани дедалі більше тривожив Білана. Під кінець її короткої промови йому захотілося забути про всі дурні тертя, котрі виникли між ними останніми днями. Та головне, і в цьому хлопець зрештою подумки признався собі, йому дуже кортіло повернутися до нормальних стосунків з Катериною.

– Кому треба? – вирвалося у нього мимоволі, і Максим тут же подумки вилаяв себе за грубість.

– В першу чергу – Каті. Ну і мені, звісно. Бо труднощі, які виникли в подруги, я вважаю своїми. І потім, – вона трошки помовчала, – потім там є ще одна зацікавлена особа.

– Хто?

– Бетмен, – почувлося у відповідь.

Білан був готовий чекати чого завгодно, тільки не того, що йому ввечері подзвонять і мало не зі сльозами в голосі проситимуть вирішити проблеми якогось Бетмена. Це була найбезглуздіша з усіх ситуацій, у які він потрапляв.

– Не мороч мені голову. Який ще Бетмен?

– А я і не морочу. Можемо десь за годину всі разом зустрітися в твоїй Бабусиній хаті? Там усе дізнаєшся, бо по телефону довго.

Максим глипнув на настінний годинник. Лише початок восьмої, завтра – субота, до того ж, батьки останнім часом не надто жорстко обмежують його в часі. Тим більше, тато, який з весни мав кілька нагод дізнатися про Максима та його діла більше, ніж мама, довіряв хлопцеві й був упевнений, що його син у жодну сумнівну чи відверто погану справу не вплутається, вирішивши піти кудись під вечір.

Тож, передзвонивши Черненкові й коротко переповівши йому суть розмови з Оксаною, він повідомив батьків, що йде до Бабусиної хати. Вдягнувся і вийшов під гидкий холодний дощик, який останніми роками падав з грудневого неба замість звичного о цій порі року снігу.

Біля будинку, в якому була Бабуся хата, на нього вже чекали Оксана, Катя і ще якийсь хлопчина в куртці з каптуром, насунутим на самі очі. Перш ніж Максим встиг щось сказати, Катя Котовська зробила крок до нього і швидко промовила:

– У нас не мир, у нас перемир'я. Це я так вирішила, бо без твоєї допомоги в мене справді все розлагодиться. Все, що я придумала і що тепер може вийти, і вийти досить нормально. Вам з Денисом або доведеться все ж таки допомагати мені з Супербалом, або...

Дівчина не договорила, стиснула зуби і втягнула голову в плечі.

Саме в цей час наспів і Денис Черненко. На Оксану спортсмен не дивився принципово, а ось із хлопцем у каптурі відразу привітався.

– Здоров, Миколо. Ти чого тут?

Тепер і Білан нарешті впізнав його. Це був Микола Білоус із восьмого «В», один із шкільних художників, яких постійно залучали то малювати стіннівки, то оформлювати тематичні засоби наочної агітації до Дня вчителя, Дня захисника Батьківщини, Дня українського козацтва, Восьмого березня, того ж таки Нового року та інших свят, на які школярі повинні звертати свою дитячу, підліткову та юнацьку увагу.

А ще Максим зрозумів, до чого тут Бетмен.

Саме цей хлопчина, художник Коля Білоус, вирішив взяти участь у Балі супергероїв, записавшись Бетменом, Людиною-кажаном, який бореться зі світовим злом у містечку Готем-сіті.

– Добре, не будемо мокнути. Гайда, – кивнув товариству Білан і першим зайшов у під'їзд.

Усі розмістилися в кімнаті, примостившись хто де. Оксана, як повелося віднедавна, пішла заварювати чай з пакетиків – іншого тут не тримали через відсутність заварювального чайника і небажання поратися із приготуванням справжнього чаю. Чашок на всіх не вистачило – в Бабусиній хаті ніколи ще не збиралася така велика компанія. Хлопці вирішили пити по черзі, а Микола Білоус взагалі відмовився. Денис і далі демонстративно ігнорував Оксану: вона ж бо звернулася не до нього, а до Білана.

– Не будемо гаяти часу, – ляснув у долоні Максим. – Розповідайте, що там у вас сталося.

Микола для чогось поліз у кишеню штанів, та Катя зупинила його.

– Почекай. Так хлопці нічого не зрозуміють. Давайте по порядку.

– Давайте, давайте, – підтримав її Максим. – Коли по порядку, воно краще сприймається.

Катерина зібралася з думками, ковтнула чаю, тихо зойкнула, обпікши губи, і відставила чашку на столик біля монітора комп'ютера.

– Насправді історія досить коротка і ніби проста, – почала вона. – Все почалося з того, що вчора хтось зняв з дошки оголошень аркушик із прізвищами всіх, гм, супергероїв.

– То й що? – втрутився Денис. – У тебе хіба нема більше? Це ж не секретна інформація, список не в одному примірнику. Всі прізвища відомі.

– Не перебивай, – глянула на нього Катя. – Справді, всі прізвища відомі, і нічого аж такого дивного в тому, що цей список кудись зник, я не бачу. За цей час, до

речі, до мене підходило ще кілька охочих виграти суперприз, та я сказала: «На жаль, можете тільки перевдягнутися в супергероїв і прийти на бал-маскарад». Їхні костюми і їхні візитівки в конкурсі участі не братимуть. Ніхто не образився, всі, здається, все зрозуміли.

– А до чого ця інформація? – цього разу дівчину перебив Максим.

– Та почекайте ви! – зірвалася Катя.

І тільки після цього Білан, а разом з ним і Черненко, нарешті зрозуміли, наскільки вона напружена і тримається фактично на межі нервового розладу. Максима раптом полишили рештки сумнівів у тому, що дівчина зіткнулася з якоюсь справді серйозною проблемою.

– Добре, вибач. Говори, – промовив він.

– Отже, – повела далі Катя, – я вирішила зробити ось який хід. Якщо той, хто уже заявив про свою участь, із якихось причин відмовиться, на його місце завжди може прийти інший. Загальна кількість учасників не перевищуватиме дванадцяти. Я порадилася з татом... з татом... ось... Порадилася, і він мене підтримав – усе правильно, народ треба привчати до якогось порядку і обмежень можливостей.

– Це він так сам сказав? – уточнив Максим.

Катя кивнула. Білану так і кортіло висловитися з цього приводу на адресу Плазуна, та в останній момент він завбачливо стримався.

– Ясно. Що далі?

– А далі Коля сьогодні вдень, коли збирав сумку, щоби йти додому, знайшов у ній записку. Тепер можна, Миколо.

Білоус слухняно витягнув з кишені складений вчетверо аркуш і, розгорнувши його, простягнув Максимові.

– Читай уголос, – попросила Катя.

Взявши аркуш, Білан почав читати. І чим далі читав, тим більше насуплювався.

«Слухай ти Бетмен нещасний придурок. Тобі здаєця що ти сильніший за мене. Тобі здаєця тебе не можна примогти». – Чого смієтеся, читаю, як написано, – пояснив хлопець і продовжив: – «Але краще тобі відмовитися бути Бетменом. Інакше це буде останне, що ти зробиш у своєму безглуздому жалюгідному житті. Викресли себе зі списку Бетмен інакше пошкодуеш ти. Або ті хто тобі блиський. Ха-ха-ха. Джокер».

Після прочитання цього дивного послання в кімнаті запала дивна тиша.

Максим ще раз перебіг очима набраний на комп'ютері текст, для чогось перевернув аркуш, подивився на світло, навіть понюхав. Запитально подивився на Черненка. Той низав плечима, взяв записку, теж пробіг очима текст, покрутив аркушик у руках, повернув Біланові.

– Жарти в когось дурні. Плюнь, Миколо. Хочеш бути Бетменом – будь з ним.

– Я теж так подумав, – промовив Коля Білоус. – Показав записку Каті. Вона порадила не звертати уваги.

– Так, – підхопила Катерина. – Я склала два і два. Висновок сам собою напрашується. Комуś дуже хочеться взяти участь у конкурсі й виграти суперприз. Це можливо тільки за умови, якщо хтось із затверджених супергероїв відмовиться. Тоді можна зайняти його місце. Правда, я не знаю, що цей Джокер собі думає. Його ж за таких розкладів досить легко вирахувати і хоча б звинуватити у залякуванні, не допустити до участі. Можете бути впевнені, мій... тато зробив би все, щоб Джокер, ким би він не виявився, не був допущений на Бал супергероїв, та ще й покараний заодно.

– Ага, – вставив Денис. – Від нашого директора ще не такого можна чекати. Ти сказала йому про записку, до речі?

– Не встигла.

– Чому? – запитуючи це, Максим відчув, що зараз настає найважливіший момент, кульмінація їхньої зустрічі. Те, заради чого дівчата висмикнули їх з дому і

вирішили укласти перемир'я.

Замість Каті відповів Микола.

– У мене є сестричка. Менша на чотири роки. Три години тому її у темному під'їзді перестрів хтось у чорному і налякав.

– Як? – майже хором запитали Денис і Максим.

– Він сказав: або твій брат не буде Бетменом, або... Або не буде тебе... Той, чорний... він назвався Джокером.

5. Герої та лиходії

Почувши таке, Денис Черненко не стримався – підхопився на рівні ноги і зробив різкий рух, збираючись іти геть.

Та в останній момент зупинився, стиснув кулаки, потім з усієї сили вліпив кулаком правої руки в розтиснуту долоню лівої. Після того знову сів на своє місце.

– Чого ти? – здивувалася Катя.

– Все правильно, – відповів за друга Максим. – У нього теж є менша сестричка і ще менший брат. Він уявив когось із них на місці твоєї сестри. Вірно, Денисе?

– Ага, – коротко відповів той. – Хто спробує налякати їх – голову скручу.

– Вірно, – погодився Максим. – На твоєму місці кожна нормальна людина вчинила б так само. А тепер, Колю, ти кажи: якою була твоя реакція на погрозу цього так званого Джокера?

І сталася дивина: на відміну від Черненка, Коля Білоус виявився не таким категоричним. Спочатку він схилив голову набік, дивлячись на Білана і ніби

перетравлюючи його запитання. Потім відповів, старанно добираючи слова:

- Лякали не сестру. Лякали мене. Значить, вона ні до чого.

- Звичайно, що з неї візьмеш, – погодився Максим. – І в тому, що лякали не сестру, а тебе, ти теж абсолютно правий. Ось тільки що ти збираєшся робити? Відмовитися бути Бетменом на Супербалі?

Ось тепер Микола довго не думав.

- Звичайно. Якщо я відмовлюся від ролі Бетмена, Джокер не зачепить сестру. Тільки так я можу її захистити.

Тепер усе, що відбувалося з Миколою Білоусом, постало перед друзями в дещо іншому світлі. Першим оцінив ситуацію Черненко.

- Слабак! – презирливо вигукнув він. – Відразу лапки вгору! А ще Бетменом назвався! Супергерой, блін!

- Ну, а що робити? – у голосі Колі-Бетмена чулися нотки істерики.

- Випасти цього довбаного Джокера і начистити йому паяльник! – Денис знову ляснув кулаком об долоню. – Чи ти прибіг сюди, щоб я за тебе це зробив? Давай, я можу... не люблю тих, хто лякає маленьких дівчаток у темних під'їздах!

Максим почекав, поки запал обурення в Черненка перегорить, тоді глянув на дівчат.

- Ви що скажете?

- А що казати? – знизала плечима Катя. – Здається, все ясно. Хтось давить на Бетмена, лякає його, аби вивести з гри і самому стати на вільне місце в образі якось там Супермена. Чи старається для когось іншого.

- Так, – Білан потер руки, не приховуючи задоволення. – Ми розбираємо просту задачку про погрози нашому Бетмену лише хвилин тридцять, а вже дуже далеко зайшли. Навіть договорилися до того, що проти Бетмена цілком може діяти ціла

банда лиходіїв. Один лякає, підкидає записки з погрозами і лякає його сестру, а другий, який хоче зайняти місце Бетмена, все це придумує і зорганізовує. В цієї банди є щонайменше комп'ютер з принтером, а ще вони знають все про Миколу. Зокрема, те, що в нього є менша сестра. Вибач, Колю, таких подробиць я про тебе не знаю, хоча давно вчуся з тобою в одній школі.

- Ти хочеш сказати... - обережно почав Микола.

- Хочу, - випередив його питання Білан. - За тобою почали стежити, Колю. З того самого моменту, як ти записався в супергеройський список Бетменом. Правда, я поки не знаю, для чого комусь красти весь список. Зате ми досить швидко з'ясували: той, хто називається Джокером, готовий піти на будь-яку підлоту, аби позбутися Бетмена. Отже, скільки б народу не грало проти тебе, Миколо, ці люди, здається, дуже небезпечні. Погрожувати дитині можуть лише відморозки. Скажи? - Білан закликав у свідки Черненка.

- Старий діло говорить, - погодився Денис. - Зловити їх, скільки б їх не було, і помідори повідривати.

Слова, які мимоволі вирвалися в хлопця, помітно збентежили присутніх дівчат. І не тому, що вони ніколи нічого подібного не чули, на вулицях чути й гірші фразочки. Просто дотепер хлопці, особливо Черненко, якимсь намагалися стежити в присутності дівчат за мовою. Однак цього разу обійшлося без зауважень. Бо дівчата теж поділяли Денисову думку і подумки навіть обзивали Джокера ще гіршими словами.

- Тепер побудуємо логічний ланцюжок, - продовжив Максим, який на той час уже міцно осідлав свого улюбленого коника. - Миколо, в тебе, особисто в тебе, вороги є?

- Ну-у... - Білоус замислено почухав лоба. - Може, ваш Ігор Нещерет. Я на нього колись карикатуру намалював. Не сам, мене, типу, попросили, і він сказав - по голові надає...

- Надавав? - поцікавився Денис. - Той може, в принципі...

- Та якось зам'ялося все... Може, дійшло до нього, що я не сам, не хотів...

– Слухай, Миколо, – знову вступив Черненко. – Я тут тебе послухав: який ти, в хріна, Бетмен? Карикатуру намазюкав і тремтиш, щоб Нещерет тобі по голові не дав. Зробиш щось – і тут же виправдовуєшся. Натиснув на тебе придурастий Джокер – ти вже лапки склав і готовий відмовитися називатися Бетменом. Якого ти греця взагалі в супергерої записався?

Білоус мовчав. Замість нього заговорив Максим:

– А тут нема нічого дивного. Я хоч цими вашими суперменами примітивними не цікавлюся, а все ж типову для всіх історію знаю. В реальному житті суперлюди – тихі, скромні, мухи не образять. Хто такий Бетмен по життю, до речі?

– Звати його Брюс Вейн, – охоче відповів Микола. – Він мільйонер, займається до того ж благодійністю. Але коли на Готем-сіті спускається темрява...

– Все, можеш більше нічого не говорити. Бачу, як у тебе очі заблищали. Признайся зараз уголос, Колю, і соромитися тобі тут нема кого: ти також по життю скромний хлопчина, вмієш малювати, але далеко не герой. Та десь глибоко в душі ти мрієш одного разу хоч на один вечір стати кимось типу Бетмена. І ось тобі випадає така слухна нагода. Ти уявляєш, як зробиш собі костюм Людини-кажана. Ти зможеш це зробити, ти ж художник, так? – Коля кивнув. – І ось настане вечір, коли всі, хто раніше знав Миколу Білоуса як такого собі тюхтія, раптом побачать, що насправді він – Бетмен, не впізнають його спочатку, а коли впізнають, голосно плескатимуть в долоні від захвату. Є такий момент?

Завершивши нарешті свою тираду, Максим побачив, що дівчата слухають його, відкривши роти. Черненко, в свою чергу, помітив та оцінив їхню реакцію і сидить, гордо склавши руки на грудях, з виглядом людини, яка додумалася до такого сама, і Максим лише озвучує спільний здогад. Тим часом Микола дедалі менше нагадував потенційного супергероя. Невисокий взагалі, він зараз став зовсім маленьким, наче ось-ось перетвориться на мишу.

– Так я вгадав? – перепитав Максим.

Білоус мовчки кивнув.

– А з цього, товариство, робимо нарешті наш головний висновок. Той, хто під іменем Джокера погрожує Миколі, насправді не має до нього особисто жодних претензій. Він хоче вивести з гри не Колю, а саме Бетмена. Тому і назвався Джокером. Адже це, наскільки я правильно розумію, Бетменів ворог.

– У нього не один ворог, – втрутилася Катя Котовська. – З ким тільки Бетмен не ворогує. Там в одному фільмі є Крижана людина, наприклад...

– Але, Катю, погодься: Джокер – найвідоміший і найголовніший ворог Бетмена, – додала Оксана.

Максим гмикнув.

– Я ось слухаю вас, люди, і не розумію, хто з нас далі відійшов від реального життя. Я, якому наплювати на всіх супергероїв, разом узятих. Чи ви, які добре знаєте життєвий шлях та оточення кожного з них?

– Без цих знань, Максиме, тепер нічого не вийде, – промовила Оксана. – Бо, як не крути, Джокер – лиходій. Вірніше – один із типових лиходіїв, з якими воюють типові супергерої. Не знаючи розклад у цих іграх, складно буде вирахувати того, хто іменує себе Джокером.

– Ми повинні його вирахувати? – спитав Білан.

– Старий, – Черненко знову підвівся. – Нехай він не Джокер, а Ваня чи Вася – мені по барабану. Якби він просто підкидав дурні записочки, то ще півбіди. Але ця скотина ходить по району і лякає дітей. Цього, погодься, терпіти не можна.

– Гаразд, – приречено зітхнув Максим. – Катю, останнє на сьогодні запитання, тепер – до тебе. Чому ти не розказала про це своєму, гм, ну...

– Татові, – сухо закінчила Катерина. – До тебе, розумника, не доходить?

– Ні, – признався Максим.

– Тоді поясню для особливо обдарованих. Дізнавшись про погрози, особливо про дітей та темні під'їзди, перше, що зробить Анатолій Федорович як директор

школи, – заборонить Бал суперегероїв. Я цього не хочу.

– Більше питань нема, – промовив Білан. – Ну, а ти, Миколо, хочеш бути Бетменом чи вже передумав?

– Нічого я не передумав, – пробурчав той. – Я ж за порадою прийшов...

– А раз не передумав, тоді порада тобі така: хочеш бути Бетменом – будь! Тепер Джокер – наша проблема. Он Черненко його просто так порве, нехай тільки попадеться.

– Порву, – підтвердив Денис.

І на підтвердження своїх слів театралью загарчав і клацнув зубами.

6. Джокер залишає сліди

Компанія розійшлася, а Максим ще лишився.

Подзвонив додому, запитав у тата, чи можна буде йому вдома трошки посидіти в інтернеті за батьківським комп'ютером. Білан-старший розчарував сина: саме сьогодні йому конче потрібен комп'ютер самому. Бо кінець року не за горами, роботи до біса. Тоді Максим запитав, чи може він ще побути в такому разі тут, у Бабусиній хаті, і посидіти за своїм комп'ютером?

Коротка пауза. Схвальна відповідь. І попередження: не більше години. Та й то тому, що нині п'ятниця, завтра до школи не треба. Взагалі бажано о такій порі вулицями не вештатися, хоч район більш-менш спокійний. Зрештою, Білан-старший визвався за годину зайти за сином до Бабусиної хати. На тому і зупинилися.

Дозволену годину Максим використав плідно.

За цей час він дізнався дуже багато не лише про Бетмена, а й про інших відомих супергероїв, а також про тих, що відомі тільки фанатам. Так само хлопець дізнався про сили зла, яким протистоять всі супергерої разом і кожен окремо. Шляхом простеньких математичних розрахунків Білан підрахував: на кожного героя припадає в середньому десяток лиходіїв. Таким чином, всі вони, зібрані до купи, являють собою не мало й не багато – майже все світове зло.

Дурня якась, але багатьом це подобається. Значить, ця дурня має право на існування.

Погодивши це з самим собою, Максим почав вивчати інформацію про героїв та їхніх ворогів уже з більшою часткою серйозності. І коли відведена година спливла, він міг дати собі чітку відповідь принаймні на одне запитання. А саме: хто б не називався Джокером, він не просто діє проти того, хто назвав себе Бетменом. Він використовує методи того, класичного Джокера. Спочатку лиходій з посмішкою блазня попереджає всіх про свій намір вчинити якусь капость. Потім починає приборкувати непокірного героя, погрожуючи завдати шкоди близьким йому людям. Як правило, слабким та беззахисним.

Вимкнувши комп'ютер і вдягаючись, Білан остаточно упевнився у своєму припущенні: якщо тихий Коля Білоус подумки уявляє себе супергероем і чекає слушної нагоди побути ним, то неодмінно є той, хто уявляє себе суперлиходієм. І теж чекає подібної нагоди.

Ці висновки ні на крок не наблизили Максима до розгадки особистості так званого Джокера. Ним може назватися хто завгодно. Та все ж таки деякі відомості про цього невідомого Білан уже мав.

Тато, зайшовши за сином, звернув увагу на його задумливий вигляд. І, за звичкою, набутою останнім часом, вирішив не допитуватися в підлітка, що сталося і що його гризе цього разу. Білан-старший був задоволений уже тим, що його син не повертається додому сам пізньої вологої грудневої ночі. Вони крокували поруч, і Максим далі подумки складав до купи всі свої припущення.

Цей так званий Джокер – або навіть однокласник Миколи, або вчиться в одному з паралельних класів, які знаходяться поруч із восьмим «В», якщо йому вдалося непомітно покласти записку з погрозами в сумку. Він має змогу стежити за Миколою, знає склад його родини і знає, як натиснути на Бетмена. Проте не

конче самому стежити за кимось, щоб дізнатися, що в нього є молодша сестра, – можна просто вчитися разом і спілкуватися. Таким чином, припущення, що Джокер – Миколин однокласник, виглядає дедалі більш реальним.

Цей так званий Джокер має доступ до комп'ютера і вміє ним користуватися. Але ж у багатьох родинах сьогодні є комп'ютери, родина Черненків – швидше, виняток, ніж правило. До того ж, так званий Джокер безграмотний. Правда, користувачу комп'ютера не обов'язково дружити з грамотою та правописом. Очевидно, такі, як Джокер, просто натискають кілька клавіш, граючи у комп'ютерні ігри.

Є, правда, ще один варіант: Джокер навмисне робить помилки. Але так чинять, коли хочуть приховати сліди. А сліди цього Джокера і без того приховані: за почерком його не вирахуєш. Значить, швидше за все, він хитрий лиходій, однак не надто розумний, щоб писати грамотно.

Перед тим як заснути, Максим Білан ще раз прокрутив у голові прикмети Джокера. Товариш чи принаймні однокласник Миколи Білоуса, який не дружить з граматикою та пунктуацією, тобто робить елементарні помилки в словах і зовсім не знає, де треба ставити коми.

Останній слід виглядав найбільш реальним. Ось тільки йти по ньому буде проблематично: не змусиш же всіх, кого підозрюєш, писати диктант, та ще й зі словами, в яких зроблені помилки. І потім, з комами не дружить, здається, кожен третій школяр. Білан навіть підозрював, що дорослі теж не завжди знають, де треба ставити розділові знаки. Що ж до школярів, то неграмотними можуть бути як хлопці, так і дівчата. Таким чином, цей реальний слід насправді так само нікуди не вів.

Кінець ознакомительного фрагмента.

notes

Примечания

1

Амазонки – в міфології давніх греків – плем'я войовничих жінок. Племена амазонок жили зокрема і на узбережжі Чорного моря, що дає підстави сьогодні визначати їх як давніх предків українок. У сучасній масовій культурі образ жінки-воїна дещо спрощений і часто наділений надприродними здібностями.

2

Жінка-кішка – персонаж із американських коміксів, молода жінка, яка вночі перетворюється на чорну кішку і вершить справедливість. Часто Жінка-кішка діє заодно з Бетменом (Людиною-кажаном).

3

Принцеса Фіона – зачарована дівчина-троль, персонаж серії мультфільмів про зеленого велетня Шрека.

4

Шибайголова – супергерой з американських коміксів, якого називають ще Червоним дияволом через червоний костюм, який він одягає для подвигів. Virізняється серед інших супергероїв тим, що втратив зір у підлітковому віці, але відсутність зору компенсують інші надзвичайно розвинені здібності. Через здатність відчувати навколо себе людей та предмети Шибайголову часом називають ще Людиною-радаром. Герой у червоному «народився» 50 років тому і став популярним після того, як комікси на цей сюжет почав малювати відомий

американський графік Френк Міллер.

Купити: https://tellnovel.com/kokotyuha_andr-y/vryatuyte-betmena

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)